

РЕШЕНИЕ

№ 4912

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4534** по описа за **2021** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от ЗАНН във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция "Инспекция по труда" [населено място] против Решение № 20069205 от 17.03.2021г., постановено по нахд № 822/2021г. по описа на Софийски районен съд, 135-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-006986/17.12.2020г., издадено от директор на Дирекция "Инспекция по труда" С., с което на [фирма] за нарушение по чл.4, ал.3 от Наредба №5/29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62, ал.5 от Кодекса на труда /Наредбата/ е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 лв. на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.414, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/.

Касаторът моли оспореното решение да бъде отменено, а НП да бъде потвърдено. Излагат се съображения за правилно приложение на материалния закон от административно-наказващият орган. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът чрез упълномощен представител поддържа жалбата.

Ответникът не изразява становище по жалбата.

Заключението на прокурора е, че решението е правилно и законосъобразно, а касационната жалба неоснователна.

Предмет на касационно оспорване е Решение № 20069205 от 17.03.2021г., постановено по нахд № 822/2021г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ /и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН. СРС правилно е приел за установена следната фактическа обстановка:

При извършена на 21.09.2020г., в 13,40ч. проверка на обект баничарница, находящ се в [населено място], метростанция Ц. шосе, стопанисван от [фирма] било заварено лицето С. П. да извършва трудова дейност по продажба на закуски. П. попълнила декларация, в която посочила, че работи в обекта като продавач, от 21.09.2020г., с работно време от 08,00ч. до 17,00ч., без сключен трудов договор. В хода на проверката били представени трудов договор, сключен на 20.09.2020г. и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ, от дата 21.09.2020г., 19,57,04ч.

При правилно установената фактическа обстановка СРС е приел, че работодателят е допуснал нарушение на чл.63, ал.2 от КТ, а не както е приел административно-наказващият орган - нарушение по чл.4, ал.3 от Наредба №5/29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62, ал.5 от Кодекса на труда.

Безспорно установено е, че към момента на извършване на проверката е бил сключен трудов договор между П. и дружеството - ответник по касация, но на работника не е бил връчен както екземпляр от трудовия договор, така и копие от уведомлението. Съгласно чл.63, ал.1 и ал.2 от КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл.62, ал.3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите, а съгласно ал.2 на чл.63 от КТ работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1. Със събраните по делото доказателства се установи, че към момента на извършване на проверката П. е била допусната до работа, без да са й предоставени екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл.62, ал.3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. Следователно при издаване на процесното наказателно постановление неправилно е бил приложен материалният закон. Деянието на работодателя неправилно е квалифицирано по чл.4, ал.3 от Наредбата и санкционирано по реда на чл.414, ал.1 от КТ. Разпоредбата на чл.414, ал.1 от КТ е обща и визира санкциониране на нарушения на трудовото законодателство в случаите, когато не са налице специални санкционни разпоредби. За настоящия случай е налице конкретна разпоредба - чл.414, ал.3 от КТ, която предвижда имуществена санкция за нарушение по чл.63, ал.1 и ал.2 от КТ .

След получаване на уведомлението от работодателя ТД на НАП издава справка, която съдържа списък на заверените уведомления и списък на неприетите уведомления с описание на причината за неприемането им. Справката се заверява от длъжностно лице в ТД на НАП и се връчва на представител на работодателя или се изпраща с препоръчано писмо с обратна разписка, или по Интернет. С разпоредбата на чл.4, ал.3 от Наредбата работодателят е задължен да връчи на работника или служителя преди постъпването му на работа копие на хартиен носител от завереното уведомление, като връчването се удостоверява с подписа на работника или служителя срещу името му в справката за заверените уведомления.

Като е установила неправилното приложение на материалния закон въззивната инстанция правилно е отменила оспореното НП. Съдът няма възможност да преквалифицира деянието, тъй като са различни признаците от състава на нарушението, по което е бил санкциониран ответникът по касация и това, по което е следвало да бъде санкциониран. Съдът при контрола за законосъобразност следва да извърши проверка само дали правната квалификация съответства на установените факти, без да установява други факти и да дава друга правна квалификация. Освен това, по този начин се лишава наказаното лице от защитата срещу новата квалификация на деянието му. Ето защо, съдът не може да извършва преквалификация, когато са налице нови или различни признаци, а при констатирана незаконсъобразност на изложената в наказателното постановление правна квалификация, той следва да отмени наказателното постановление.

СРС е извършил цялостна проверка на законосъобразността и правилността на НП. Правилно са формирани вътрешното убеждение, фактическите и правните изводи. Не са допуснати порочни съдопроизводствени действия при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение.

С оглед на изложените съображения настоящия съд намира, че не са налице твърдените касационни основания, поради което обжалваното решение като валидно, допустимо, постановено в съответствие и при правилно приложение на закона и при спазване на съдопроизводствените правила, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото неоснователна е претенцията на касатора за присъждане на разноски, а ответникът не е претендирал такива.

Така мотивиран и на основание чл.221,ал.2, пр.1 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20069205 от 17.03.2021г., постановено по нахд № 822/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 135-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.